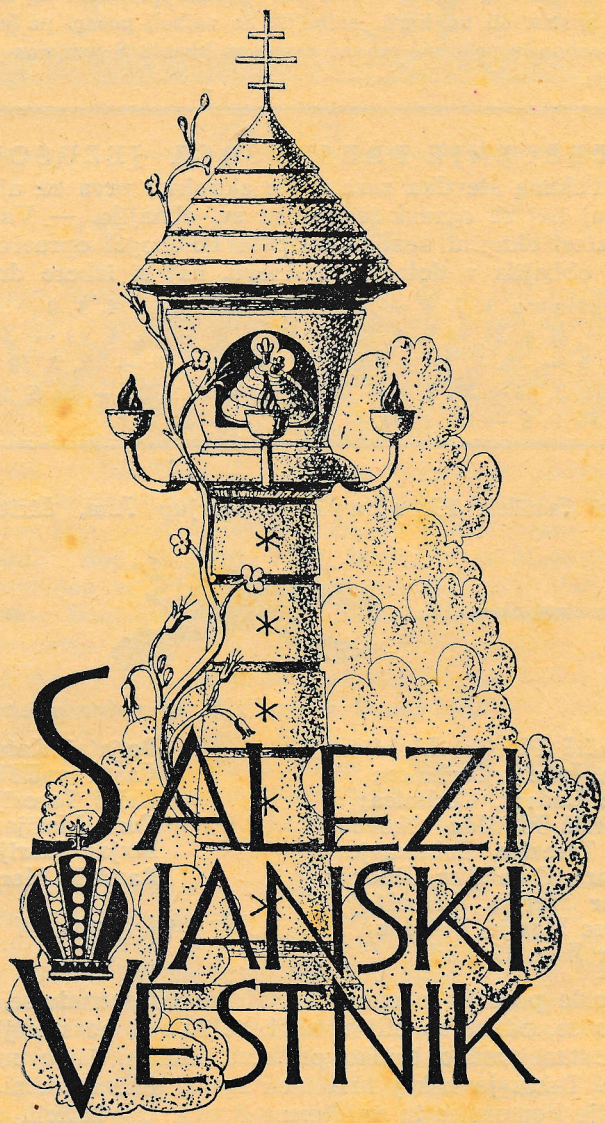

*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO *SOTRYDSTVO*LETO 1939*9

Poštnina plačana v gotovini

SALEZIJANSKI VESTNIK

Školski papir

V a ž n o l

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sodrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V septembru 1. 2, 4 — 2. 5, 13 — 3. 7, 18 — 4. 4, 9 — 5. 3, 11 — 6. 5, 15
7. 9, 8 — 8. 4, 21 — 9. 1, 22 — 10. 9, 2 — 11. 4, 10 — 12. 6, 3 — 13. 8, 30
— 14. 1, 5 — 15. 2, 25 — 16. 7, 17 — 17. 5, 7 — 18. 7, 19 — 19. 2, 28 — 20.
9, 26 — 21. 3, 24 — 22. 4, 1 — 23. 8, 12 — 24. 1, 23 — 25. 6, 16 — 26. 5, 20 — 27.
8, 12 — 28. 9, 8 — 29. 1, 24 — 30. 4, 27 — 31. 3, 6

Novi častilci: 13. skupina: Gorjup Ana, Štritar Elizabeta.

Naši umrli sodrudniki in sodrudnice:

Zupančič Marija, Ljubljana;
Lovke Janez, Cerknica;
Mulec Ludvik, Cerknica;
Žnidaršič Matilda, Škovec;
Zelič Terezija, Zabukovje;
Kandare Frančiška, Pudob;
Kužnar Marija, Zaboršt;
Kisovec Marija, Poljane;
Šustar Ana, Grmada;

Bogačaj Katarina, Žiri;
Čas Frančiška, Dovže;
Uršič Terezija, Hotovlje;
Turk Matija, Kokarje;
Bizjak Marija, Ljubljana;
Bavdek Marjeta, Rob.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

Kadar pride poročilo o smrti sodrudnika ali sodrudnice, zlasti tistih marljivih, ki so se, odkar so bili vpisani, odlikovali po marljivosti in gorečnosti, nam postane vedno bridko pri srcu. Zdi se, da je umrl član salezijanske družbe. Takih je nekaj tudi med zgoraj imenovanimi. Naj jim Bog v družbi Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska, do katerih so imeli posebno zaupanje in ljubezen, prav bogato poplača! Na njihovo mesto naj nam pa pošlje novih podobnih sodrudnikov in sodrudnic! To naj bo tudi vaša skrb, blagi sodrudniki in sodrudnice! Vrzel, ki jo napravi smrt, napolnite z novimi gorečimi sodrudniki in sodrudnicami! Išcite in pošiljajte imena novih sodrudnikov na „Vodstvo salezijanskega sodrudništva, Ljubljana, Rakovnik“.

Ob petnajstletnici

sv. Janezu Bosku po pravici pravijo, da je bil največji Marijin častilec devetnajstega stoletja in najbolj goreč razširjalec Marijinega češčenja. Zato je tudi svojim duhovnim sinovom, salezijancem, zapovedal, da naj povsod, kamor koli pojdejo, širijo Marijino čast in slavo. To naročilo so salezijanci dosihmal zvesto izpolnjevali. Povsod. Tudi na Slovenskem.

Že takoj ob prihodu v Ljubljano l. 1901. so vse svoje podjetje posvetili Mariji Pomočnici kristjanov in se odločili, da sčasoma sezidajo na Rakovniku lepo svetišče njej na čast. Prvi korak k temu je bila slovesna blagoslovitev kipa Marije Pomočnice dne 26. aprila 1903. leta. Kip je blagoslovil kanonik Tomaž Kajdiž. Slovesnosti se je udeležilo nad petnajst tisoč ljudi. To je bilo prvo zmagoslavje don Boskove Marije na Slovenskem. Takrat si je začela Rakovniška Marija osvajati srca našega vernega ljudstva.

Leto dni pozneje, 2. junija 1904., je nepozabni vladika dr. Anton Bonaventura Jeglič v navzočnosti vrhovnega predstojnika salezijancev in prvega don Boskovega naslednika, Mihaela Rua, blagoslovil temeljni kamen za novo svetišče. Toda zidanje je zavoljo talnih težkoč le počasi napredovalo, dokler ni l. 1907. radi pomanjkanja denarja popolnoma prenehalo. Napol dovršeno cerkev so začasno pokrili, blagoslovili in izročili božji službi. Tako je ostalo šestnajst let.

Šele l. 1923. je delo za zgradbo Marijinega svetišča na Rakovniku prešinila iskra novega navdušenja. Ves slovenski narod se je zganil in priskočil na pomoč. Pod spretnim vodstvom tedanjega rakovniškega ravnatelja dr. Franca Wallanda je sedaj delo naglo napredovalo. V pičlem letu je bila veličastna cerkev popolnoma dozidana. In na Mali Šmaren, 8. septembra 1924, ko je bil v Ljubljani prvi slovenski Marijanski shod, je bila slovesno posvečena. Posvetil jo je prevzv. g. Hermenegild Pellegrinetti, tedanji apostolski nuncij v Belgradu, sedaj pa kardinal svete rimske Cerkve v Rimu. Posvečitvenih slovesnosti se je udeležil tudi prvi salezijanski kardinal in veliki misijonar Janez Cagliero. Sto tisoč vernih slovenskih src se je tedaj poklonilo svoji nebeški Materi, Mariji Pomočnici, Kraljici Slovencev...

Od tedaj je minulo petnajst let. Rakovnik je postal važno središče Marijinega češčenja med Slovenci. Tudi o našem svetišču se je uresničilo, kar je rekla Marija o svoji cerkvi v Turinu: „Tu je moja hiša, od tod moja slava!“

Pred petnajstimi leti je bila rakovniška cerkev slovesno posvečena, vendar pa še ni bila popolnoma dodelana. Marsičesa je še manjkalo. Polagoma pa

se je vedno bolj izpopolnjevala. Leta 1925. je blažopokojni nadškof Jeglič posvetil stranska oltarja Srca Jezusovega in sv. Jožefa. Isto leto je cerkev dobila nove udobne klopi. O Velikem Šmarnu leta 1927. je zagrebški pomožni škof dr. Premuš posvetil štiri nove zvonove, o Malem Šmarnu pa je kanonik Al. Merhar blagoslovil kapelo vernih duš pod cerkvijo. Naslednjega leta je bila cerkev ornamefalno poslikana. Ploskve za figuralne slikarije pa še čakajo svojega mojstra. Leta 1929. je bil postavljen lep križev pot in prvi don Boskov oltar v desni stranski kapeli. Za don Boskovo kanonizacijo 1. 1934. pa je bil postavljen nov don Boskov oltar v srednji ladji. To leto je cerkev dobila tudi velikanski lesteneč in začasne orgle. Naslednje leto pa šest umetno izdelanih spovednic. Leta 1936. je prevzv. g. škof dr. Gregorij Rožman posvetil oltar sv. Cirila in Metoda za glavnim oltarjem z lepim nastavkom od Tineta Kosa. Letos pa je cerkev pridobila še zvočnike, ki vršijo to hvaležno službo, da brez napora prenašajo božjo besedo iz ust govornika v ušesa vernih poslušalcev...

To je zunanja zgodovina rakovniškega svetišča v zadnjih petnajstih letih, odkar je bila slovesno posvečena. Veliko bolj razgibana in bogata pa je njegova duhovna zgodovina. Ta pa ni in ne bo zapisana v nobeni knjigi, razen v knjigi življenja, ki se bo odprla poslednji dan. Medel pojem o vplivu, ki ga ima to svetišče na slovensko ljudstvo, nam dajejo deset tisoči pobožnih romarjev, ki vsako leto obišejo rakovniško Marijo, hodijo po kolenih okrog njenega oltarja, prižigajo zaobljubljene sveče, darujejo zaobljubljena srca in se zaupno priporočajo in zahvaljujejo Mariji Pomočnici... Le kdor je videl, s kakšno otroško ljubeznijo romarji na praznik Marije Pomočnice božajo, objemajo in poljubljajo Marijo ter trgajo za spomin rože z njenega prestola, le tisti bo mogel dojeti, kaj je Marija Pomočnica slovenskemu ljudstvu.

Letošnji 8. september — praznik Marijinega rojstva in lahko rečemo tudi praznik rojstva rakovniškega svetišča — bomo letos ob petnajstletnici posvetitve prav slovesno praznovali. Zahvalili se bomo Mariji Pomočnici za vse milosti, ki nam jih je podelila v tem svetišču. Hkrati pa jo bomo prav pristrčno prosili, da naj nam bo še tudi za naprej milostna Mati in Pomočnica, zlasti še v teh bridkih in težkih časih.

Naš kongres Kristusa Kralja

Živo so nam še v spominu dnevi kongresa Kristusa Kralja. Skoraj ni bilo slovenske hiše, iz katere bi se kdo ne odpravil tačas v Ljubljano, prav gotovo pa ni bilo vasi, ki bi ne imela svojih zastopnikov tako med mladino kot med odraslimi. Mislil je mogoče kdo, da se naše ljudstvo, ki ima skoraj zmeraj naprej razne tabore, zborovanja in shode, letošnjih kongresnih slavnosti ne bo udeležilo v posebno velikem številu. Toda prišlo je toliko ljudstva, da je po pravici zapisal „Slovenec“ dne 1. avgusta o

kongresu, da je bil „najveličastnejša svetovna katoliška manifestacija naših dni in največja prireditelj, kar jih je v enem tisočletju videlo naše starodavno mesto“.

Bilo bi odveč v našem listu podrobneje govoriti o kongresu, ker so o njem toliko lepega napisali že drugi. Naj povemo našim dragim sotrudnikom in sotrudnicam le to, kako je bilo med kongresom na Rakovniku. Ali ni bilo morda vse mrtvo, ko je vendar Rakovnik precej oddaljen od srede Ljubljane in še posebno od

Rakovnik v slikah: *Romarske skupine iz raznih krajev Slovenije pri Rakovniški Mariji Pomočnici*

kraja in središča vseh kongresnih slovesnosti — našega Stadiona? Nikakor. Kdor bi ne vedel za kongres, bi mislil, da je tiste dni bil na Rakovniku posebno velik praznik. Oltar Marije Pomočnice so stanovitno oblegali pobožni romarji, ki niso prišli samo zato

v Ljubljano, da kaj vidijo, pač pa predvsem zato, da izkažejo čast Kristusu Kralju in se priporočé naši skupni Materi Mariji Pomočnici, h kateri smo skozi več mesecev molili: „Marija Pomoč kristjanov, sprejmi kongres v svoje varstvo!“ Veliko se

Kongres Kristusa Kralja: *Rakovniška mladina pozdravlja kardinala legata pred cerkvijo Marije Pomočnice*

Kongres Kristusa Kralja: *Sprejem kardinala legata pred cerkvijo Marije Pomočnice na Rakovniku*

je zlasti spovedovalo: v soboto ves dan, potem vso noč in še v nedeljo vse dopoldne. Zato pa je bilo tudi izredno veliko število svetih obhajil.

Kardinal legat na Rakovniku

Kar je vzbujalo še posebno pozornost, je bila velika čast, ki je ob kongresu doletela Rakovnik in njego-

ve prebivalce. Imeli smo več obiskov odličnih dostojanstvenikov. Na prvo mesto moramo vsekakor postaviti obisk papeževoga odposlanca kardinala dr. Avg. Hlonda. O tem obisku je poročal „Slovenec“ dne 30. julija:

„Po mladinski slovesnosti na Stadionu je kardinal-legat obiskal na vabilo inspektorja salezijancev salezijanski zavod na Rakovniku. Množice domačinov okoličanov, zlasti pa udeležencev kongresa, so ga s salezijanci čakale v gostem špalirju pred cerkvijo. Nekaj pred poldnevom se je kardinal pripeljal radostnega obraza med svoje nekdanje sobrate. Kardinal Hlond je bil namreč do izvolitve za škofa in potem za kardinala član salezijanske družbe ter se je že prej večkrat mudil na Rakovniku.

Ko je kardinal danes pred cerkvijo stopil z voza, je prisrčno objel kitajskega škofa msgr. Čenga, nato je kardinala v imenu salezijancev pozdravil inspektor g. Ivan Špan.

Izrazil mu je prisrčno dobrodošlico v tehle besedah: »Eminenca! Iskreno se radujemo Vašega prihoda med nas, svoje sobrate v don Bosku. Če Vas je vesela Ljubljana kot legata brata Slovana, smo Vas veseli tem bolj mi, da ob vsaki priliki najdete tudi za nas časa, čeprav Vam je to pot tako tesno odmerjen, ter nas počastite s svojim visokim obiskom. Bodite med nami

prisrčno pozdravljeni!« Nato je med mahanjem z zastavicami iz mladih grl zadonel pozdrav »Živijo!« in »Niech żyje!« Mali salezijanski fantje, ki so prejšnji večer nastopili pri pozdravu v Unionu, so tudi zdaj v zborni deklamaciji navdušeno pozdravili »don Boskovega kardinala«, »salezijanskega kardinala«.

V cerkev ga je spremljala vsa množica in jo je na mah napolnila. Kardinal je počastil Najsvetejše, zbrani množici podelil blagoslov, nato pa odšel v sprejemno sobo, kjer so se okrog njega zbrali njegovi znanci salezijanci in salezijanski bogoslovci.

Svojega kardinala in sedaj že drugič papeževega legata v Ljubljani so bili salezijanci iskreno veseli in so mu prisrčno hvaležni.“

Kitajski škof Čeng — naš gost

Že v sredo, dne 26. julija, smo imeli srečo pozdraviti med nami kitajskega škofa msgr. Damjana Čenga.

po dolgi naporni vožnji iz daljne Kitajske — trajala je tri mesece — je našel pri nas svoj prvi mirni kotiček. Počutil se je med nami tako, kot bi bili že stari znanci. Saj smo ga pa tudi že več mesecev težko pričakovali, odkar nam je msgr. Kerec sporočil, da se je napolnil v Slovenijo in da misli pri nas dalj časa ostati.

Sicer pa tiste dni ni veliko počival. Prišel je v Ljubljano na kongres

Kongres Kristusa Kralja: Kardinal legat med svojimi sobrati na Rakovniku

Kongres Kristusa Kralja: Prisrčno slovo kardinala legata z Rakovnika

v pravem pomenu besede. Udeleževal se je vseh zborovanj, obiskal je vse razstave. Povsod je s svojo navzočnostjo priklenil nase pozornost in srca vseh. V nedeljo, dne 30. julija je daroval v naši cerkvi o polnoči sveto daritev. Cerkev je bila nabito polna. Vsi, ki so pristopali k sv. obhajilu, so hoteli, da jih obhaja on sam.

Gospod škof, ki je prinesel s sabo precejšnje število kitajskih znamenj-

tosti, je odprl pri Uršulinkah poleg razstavnih prostorov za moderno cerkveno umetnost še svojo kitajsko misijonsko razstavo, ki je bila zelo obiskana in je mnogim dala priliko, da pokažejo svoje razumevanje za misijone. Nabrala se je lepa vsota in gospod škof pričakuje, da se bodo Slovenci v prid njegovemu misijonu pokazali radodarne.

Le za kratek čas je v soboto zvečer prišel k Mariji Pomočnici ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman. Zahvalil se je Zavetnici kongresa za lepi uspeh in blagoslov, ki ga je razlila nanj.

Razen milostljivega gospoda opata iz Rajhenburga, g. Epala, smo imeli čast pozdraviti med nami še več drugih odličnih gostov, ki so prišli na kongres.

* * *

Kongres je sedaj za nami. Kresovi, ki so ga napovedovali, so dogoreli, lepo razsvetljene cerkve kažejo spet svoj običajni obraz. Ogenj navdušenja za našega kralja Jezusa, ki se je vžgal v naših srcih, pa ne sme ugasniti, ampak naj gori in vžiga srca tistih, ki za Kristusa ne marajo ali ga ne poznajo.

Sklepi KKK

Kongres Kristusa Kralja je napravil več sklepov ali resolucij, pomerjenih prav za naše razmere. Prvi se tiče DRUŽINE.

Družina je korenina človeškega rodu. Da bo človeški rod zdrav, mora biti zdrava korenina. Za vsakega človeka je največje važnosti, v kaki družini je rojen in vzgojen. Dobre družine so stebri krščanske družbe (župnije).

Da se versko prenovimo, je treba predvsem, da so družine res krščanske. Prva zahteva je zakonska zvestoba. — Druga: vršiti zakonske pravice in dolžnosti po volji božji; zloraba zakona ubija naš mali narod. — Tretja: medsebojna ljubezen in uslužnost, krotkost in pošteviljivost. — Četrta: skrbna vzgoja otrok. Verski duh in strah božji naj prešinjata družino in vodita vzgojo. Vzgajajo naj se otroci ne samo za zemljo, marveč predvsem za nebesa, kar je njih pravi in končni namen. Zlasti naj se navajajo na pogostno sv. obhajilo. — Peta: krščanske družine naj zvesto goje skupno molitev in naj se posvete sv. Družini in presv. Srcu Jezusovemu; naj to posvečenje redno ponavljajo in stalno goje. Take družine so mala svetišča božja.

Prva dobrina krščanskega zakona

V nesmrtni okrožnici O krščanskem zakonu razpravlja Pij XI. n drobno tudi o treh dobrinah krščanskega zakona: o zarodu, o zvestobi in o zakramentu. Krščanski oče in krščanska mati, berita, premišljujta in k srcu si vze mita, kar pravi veliki papež o prvi izmed navedenih dobrin.

Na prvem mestu v vrsti zakonskih dobrin je otrok. Sam Stvarnik človeškega rodu, ki se je v svoji dobrotnosti pri razmnoževanju življenja hotel posružiti ljudi kot pomočnikov, je to učil, ko je v raju postavil zakon in

prvim staršem, po njih pa vsem zakoncem v bodoče rekel: „Rastita, množita se in napolnita zemljo!“ Isto kaj lepo povzema sv. Avgustin iz besed sv. apostola Pavla Timoteju, rekoč: „Da se zakoni sklepajo radi zaroda, pričajo besede apostola, ko pravi: »Hočem, da se mlajše može.« In kakor bi se mu reklo: čemu? takoj dostavlja: »otroke rode, gospodinjijo.«“

Kako velika božja dobrota in kolik blagoslov zakona je otrok, je jasno iz človekovega dostojanstva in prevzvišenega namena. Človek že namreč

samo po odličnosti razumne narave presega vse ostalo vidno stvarstvo. Nadalje hoče Bog, naj se rode ljudje ne samo, da bi napolnili zemljo, temveč še bolj, da bi Boga častili, da bi ga spoznavali in ljubili in da bi ga slednjič vekomaj v nebesih uživali. Radi čudovitega povišanja človeka v nadnaravni red presega ta namen vse, kar je oko videlo in uho slišalo in kar je v človekovo srce prišlo. Iz tega jasno sledi, kako velik dar božje dobrote in kako odličen sad zakona je otrok, po vsemogočni božji moči s sodelovanjem staršev rojen.

Krščanski starši pa naj poleg tega pomislijo, da njih naloga ni le skrbeti za razširjanje in ohranjanje človeškega rodu na zemlji, da, celo ne samo za vzgojitev kakršnihkoli častilcev pravega Boga, ampak da rode Kristusovi Cerkvi potomstvo, da ustvarjajo sodržavljanke svetih in domačine božje,

da se ljudstvo, posvečeno češčenju Boga in našega Zveličarja, množi od dne do dne. Dasi namreč krščanski starši, četudi sami posvečeni po božji milosti, ne morejo posvečenja prenesti na otroke, ker je naravno rojstvo v življenje postalo pot v smrt, ki po njem prehaja izvirni greh na otroke, so vendar nekako deležni prvotnega zakona v raj, ker je njih naloga zarod darovati Cerkvi, da se po njej, rodovitni materi božjih otrok, v kopeli krsta prerodi v nadnaravno pravičnost, da postane živ Kristusov ud, deležen nesmrtnega življenja in kdaj dedič slave, ki jo vsi želimo.

Če to premišljuje resnično krščanska mati, bo mogla razumeti, da veljajo o njej v višjem in tolažbe polnem zmislu besede našega Odrešenika: „Žena, ko rodi dete, ne misli več na bridkost, od veselja, da je človek rojen na svet.“ Dvignila se bo nad vse

Kongres Kristusa Kralja: Kardinal legat odhaja po slovesni službi božji iz stadiona in blagoslavlja množico

Kongres Kristusa Kralja: Škofje na tribuni v Stadionu: v sredi bolgarski škof mgr. Kurtev, desno od njega kitajski škof mgr. Čeng.

bolečine materinskega poklica, nad vse skrbi in težave, in se bo mogla bolj pravično in resnično kakor tista rimska žena, mati Grakhov, ponašati v Gospodu z vencem cvetočih otrok. Oba zakonska pa bosta v teh otrokih, ki sta jih sprejela z radovoljnim in hvaležnim srcem od Boga, videla od Boga jima zaupani talent, ki naj ga ne uporabljata le v svojo lastno, pa tudi ne le za korist zemeljske domovine, ampak da ga ob sodbi s prirastkom vrneta Gospodu.

Ni pa zadosti za blagor zaroda dati mu življenje, marveč slediti mora drugo, namreč dolžna vzgoja zaroda. Zares premalo bi bil preskrbel neskončno modri Bog za novorojeno dete in s tem za ves človeški rod, ako ne bi bil njim, ki jim je dal moč in pravico rodnje, dal tudi pravico in dolžnost vzgoje. Nikomur ni namreč neznan, da otrok sam ne more zadostno zase poskrbeti ne le glede te-

ga, kar zahteva naravno življenje, še manj pa glede nadnaravnega življenja, temveč da potrebuje leta in leta pomoči, nauka in vzgoje drugih. Jasno pa je, da po božji in naravni zahtevi pravica in dolžnost vzgoje pristoji v prvi vrsti njim, ki so z rodnjo delo narave započeli in ki započete ga ne smejo pustiti nedovršene in ga izpostaviti gotovi pogubi. Za to tako potrebno vzgojo otrok je pa na najboljši način poskrbljeno, ker veže starše nerazdružna vez in je vedno mogoče skupno delo in skupna medsebojna pomoč.

Radi tolike odlike in tolike važnosti tega obojnega dela, izročene ga staršem v korist zaroda, se ne sme slednjič zamolčati, da je dostojna raba zmožnosti, danih od Boga za obujanje novega življenja, po Stvarnikovem ukazu in naravni postavi edino pravica in svoboščina zakona in da se mora brezpogojno uprži v svetih mejah zakona.

Enakopravnost katoliške vere na Japonskem

Dne 23. marca letošnjega leta je japonski parlament potrdil zakonski predlog o verstvih. To je važen dogodek v zgodovini katoliške Cerkve na Japonskem. S tem je končno tudi katoliška Cerkev postala pred postavo enakopravna z budizmom in šintoizmom. Nova postava razglša v glavnem tole:

1. Katoliška vera se priznava kot postavno-pravno telo kakor šintoizem in budizem. Zato država varuje katoliška verska združenja, v kolikor služijo izključno verskim ciljem in s svojim naukom in življenjem jamčijo, da ne bodo na škodo javnemu redu.

2. Postava jemlje v varstvo versko imovino; zemljišča in zgradbe, ki so potrebne za javno bogoslužje, so oproščene vsakega davka. Dalje prepoveduje zaplembo verske imovine. In

če bi kakšna vera zavoljo denarnih težav prenehala delovati, se pred postavo ne bo smatrala za ukinjeno, niti ne izgubi domovinske pravice

3. Postava daje poročstvo, da bo vlada varovala omenjene vere v vsakem pogledu.

4. Postava kaznuje tiste vere, ki bi se ji ustavljale ali bi s svojo propagando in bogoslužjem motile javni red in mir.

Zahvalimo se ljubemu Bogu, ki v svoji previdnosti vodi ljudi in dogodke, zahvalimo se mu za to lepo zmago katoliške Cerkve v deželi, kjer je prav tako kri mučenikov — seme novih kristjanov. Prosimo, da bi to seme rodilo obilo sadov tudi v deželi vzhajajočega sonca.

Pisma misijonarjev

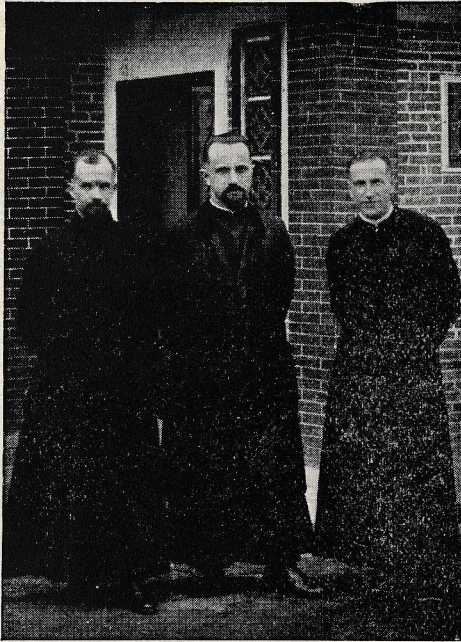
Naš kitajski misijonar g. Jožko Gender se je po dolgem času zopet oglasil. Zdaj je predstojnik misijona v Linčau.

Linčau, konec maja 1939.

Prečastiti gospod urednik!

Z veseljem sem prejel Vaše cenjene vrstice ter pismo naših dragih bogoslovcev kakor tudi veselo navdahnjeno pisemce najmanjših misijonskih prijateljev, malih misijonarjev z Rakovnika. Doslej sem bil bolj molčeč, danes pa Vam zagotavljam, da bom po svojih slabih močeh spet skušal sodelovati ter

Vam pomagati širiti misijonsko misel v domovini. Dokler se razmere ne uredijo, se boste morali zadovoljiti z dopisi brez slik. Ves naš fotografski material je vlaga uničila. Pa tudi fotografiji sami so ob vse, ker smo obkoljeni; k nam pride le to, kar sovražniki puste skozi. Z druge strani pa če tudi bi imel fotografski material, ne bi smel posneti nobene slike, sicer bi me osumili špionaže. Komunisti bi nas na vsak način radi uničili ter napenjajo vse sile, poslužujejo se tudi najpoglednejših sredstev, da bi nas oblatili.

Misijonar Jožko Geder (srednji) s svojima pomočnikoma v Linčau

Še kadar hočemo kaj dobrega drugim storiti, je treba vse opreznosti. Hvala Bogu, da je tudi dovolj trezno mislečih, ki znajo upoštevati požrtvovalno delo katoliških misijonarjev.

Ko smo lansko leto dne 5. novembra doživeli prvi zračni napad petnajstih sovražnih letal, je bilo ubitih nekaj čez sto ljudi, ter veliko ranjenih. Še so brnela letala, ko sem bil že na kraju nesreče ter sem pomagal, kakor sem znal in zmogel. Naš mandarin me je našel pri tem samaritanskem delu ter mi potožil, da so vsa reševalna društva prav malo vredna. Na kraj nesreče so prišla med zadnjimi. In še tedaj so tu pa tam „gihali“: „Koliko mi daš, da ti ga izkopljemo izpod razvalin?“ „Koliko daš, da pokopljemo mrtveca?“ Za pogreb enega mrliča so zahtevali sedem kitajskih dolarjev. Mandarina je to početje tako razkačilo, da je potem na javnem zborovanju vse okregal ter postavil nas, katoliške misijonarje in tujce, za zgled prave ljubezni do

bližnjega... V teh težkih časih nam preostaja samo ena pot in to je pot samaritanske ljubezni, pred katero tudi sovražniki vere klonijo. Res, težka je preizkušnja, ki jo preživljamo mi in tudi ves kitajski narod. Upamo pa, da bo po tem hudem viharju prisijalo zlato toplo sonce...

Tu v Linčau smo dosedaj preživeli le tri zračne napade — mirnejših letalskih obiskov pa veliko —; le ti trije so pustili za sabo krvave sledove in hudo opustošenje, pa že to je več ko preveč za naše malo podeželsko mestece, ki je po svoji razsežnosti veliko kot Celje, prebivalcev pa ima gotovo petkrat toliko. Vse naše šole smo morali zapreti. Ljudje so namreč kar trumoma zapuščali mesta, pa tudi trge in večje vasi, ter se umikali v hribe na varno. Res je, stiska je zelo velika. Misijonarji smo še vedno na svojih postojankah, pa tudi nam je treba velike previdnosti. Danes je treba na vse pozabiti. Le z ljubeznijo Kristusovo v srcu stopimo lahko povsod na dan...

Vaše liste razmeroma redno prejemam, le naslov boste morali spremeniti. Tudi na Salezijanskem vestniku ne zadostuje naslov v latinici, treba je tudi kitajskih kljuk, sicer se zelo lahko zgubi; poskuša na več krajih, in če ne najde lastnika, rajša, dokler se ga kdo ne usmili. Sedaj ko Vam to pišem, prihajajo časopisi lanskega leta; veliko stvari se je pa gotovo pogubilo, ko je osrednji poštni urad v Kantonu pogorel. Sedaj ni stalne poštno zveze, pošta pride, kadar more in kakor more.

Kakor vidite iz naslova, sem zapustil svoje staro mesto Tungpi, kjer sem misijonaril celih osem let. Sedaj sem tu v Linčau, kjer moram skrbeti za dvoje misijonskih okrožij. Pred leti nas je bilo tukaj pet, pa smo stokali, da naš je premalo, danes smo samo trije, kakor nas vidite na sliki. Pa bi še kako šlo, ko bi ne bili tako čudni, prav zares hudi časi. Teh Vam za zdaj ne morem opisovati, sicer pismo ne pride na cilj...

Vojne grozote so vsak dan večje; zdi se, da se ljudje res nočejo spa-
metovati. Na milijone brezdomcev blo-
di po deželi. Kaj bo, če pritisne še
suša? Že sedaj je draginja, da se
nas Bog usmili! Potrebujemo božje
in vaše pomoči. Zato prosim, da tudi
vi doma vsi goreče molite, da se ta
vihar kmalu poleže in sicer v prid
te ogromne kitajske dežele.

Vam in vsem prijateljem misijonov
pošilja iskrene misijonske pozdrave

v Kristusu vdani

Jožko Geder

*Vse prijatelje misijonov zelo pro-
simo, da se požrtvovalnega gospoda
misijonarja spomnijo s kakšnim ve-
likodušnim darom.*

*Misijonski pomočnik Jožko Kramar
piše iz Indije malim misijonarjem na
Rakovnik.*

Prav lepa hvala za vaše ljubko
pisemce, katero sem prejel prav na
cvetno nedeljo po procesiji. Pri pro-
cesiji nimamo oljk kot pri vas, ampak
ima vsakdo v roki lepo mlado palmovo
vejico. Tudi dečki seveda nočejo ostati
brez njih. Da bi jih potem videli, kako
pridno jih krasijo in spletajo! Včasih
se pa z njimi tudi nekoliko bolj trdo
pobožajo in se malo stepejo. Pa to
ni nič čudnega pri tako živahnih deč-
kih kot so naši Indijčki.

Večkrat jim pripovedujem, kako se
vi na Rakovniku drsate in smučate.
Kar z odprtimi usti me poslušajo in
skoraj dihati pozabijo. In potem so
takoj vsi pripravljeni oditi z menoj

v belo Ljubljano. Toda ko jim povem,
kako je tudi mrzlo, se pa brž skesajo
svoje obljube. Zakaj marsikdo izmed
njih je že poskusil led, ki ga prodajajo
v trimilijonskem mestu Kalkuti. Pra-
vijo, da bi človek v takem mrazu ne
mogel živeti nad eno uro. Zato vsi
prestrašeni vzklikajo: „Uribaba! Uri-
baba!“

Zdaj pa še nekaj o raznih nevšeč-
nostih, ki pogostokrat dolete misijo-
narje. Prva taka nevšečnost so kače,
ki jih srečaš povsod, kamor koli se
obrneš. Pogosto se pripeti, da ko pride
zvečer misijonar ves truden spat, najde
na postelji spečo kobro. In namesto
da bi se vlegel k zasluženemu počitku,
mora najprej izbojevati trd boj s ka-
čo... Prav tako, ni še dolgo tega, se
je meni naključilo, da sem našel name-
sto lonca mleka debelo sito kobro, ki
me je pripravila ob zajtrk. In pred
tednom se je primerilo našemu ku-
harju, ko je nesel na veliko noč pe-
čeno kokoš v obednico, da mu je
neki velik tropski ptič odnesel celo
pečeno kokoš s krožnika, ki ga je
kuhar krepko držal v roki. Pred par
mesci pa je eden izmed dečkov mazal
z mastjo neko ranjeno zaklopnico, pa
je prišel ta ptič in odnesel zaklopnico
z železom vred. Takih in podobnih
ljubeznivosti je pri nas v Indiji vse
polno. Povedal bi kakšno tudi o opi-
cah, pa ni več časa ne papirja...

Prav hvaležen vam bom za obljub-
ljene duhovne darove. Pa tudi tisoča-
kov se ne bom branil, ker smo v veliki
revščini.

Prisrčno vas pozdravlja vaš prijatelj

Jožko M. Kramar
sal. misijonar

TO NI ZA VAS

Ali ste se naših slovenskih salezijanskih novomašnikov — misijonarjev
že kaj spomnili? Če ste se jih že, potem to ni za vas. Če pa še jih še niste,
preberite, kar smo zapisali v zadnjem in predzadnjem Vestniku (str. 102, 121).
Naši misijonarji se morajo zavedati, da domovina še ni pozabila nanje.
Saj oni so naš ponos in naša čast.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Iz naših zavodov

VZGOJNI ZAVOD NA SELU V LJUBLJANI

Iz našega zavoda se bolj redko oglasimo. Zato pa takrat kaj več povemo. To pot bi vam lahko naštel kar cele litanije: kako smo po veliki noči romali k Mariji na Žalostno goro; kako lepo smo obhajali majnik in praznik Marije Pomočnice; kako smo šli v začetku junija na veliki izlet na Gorenjsko, v Crngrob in k sv. Joštu nad Kranjem; kako smo zobali češnje na Orlah... Da pa ne bomo vaše potrpežljivosti postavljali na pretrdo preskušnjo, bomo povedali samo tri besede: o posvetitvi Srcu Jezusovemu, o zaključku šolskega leta in o naših počitnicah.

Že več časa so predstojniki zavoda želeli, da bi se gojenci in vzgojitelji posvetili božjemu Srcu Jezusovemu. Za posvetitev smo določili nedeljo 18. junija. V tridnevni večerni pobožnosti se je gojencem razložil pomen, način in korist te posvetitve. Na večer pred posvetitvijo je bilo pročelje zavoda vse v vencih, tudi kapela je bila slavnostno okrašena. Ko se je zmrčilo, je zažarel zavod v številnih lučkah. Praznično razpoloženje v dušah se je pokazalo na dan posvetitve, ko smo videli pobožnost, s katero so pristopali gojenci k Gospodovi mizi. Obred posvetitve

Predstojniki in gojenci Deškega vzgajališča na Selu na dan posvetitve presv. Srcu Jezusovemu (18. VI. 1939).

še je pričel zvečer o pol sedmih. Počasi je molila za ravnateljem posvetilno molitev v cerkvi zbrana družina. Med govorom, ki ga je imel domači gospod ravnatelj o hvaležnosti in blagoslovu, katerega nam bo prinesla ta pobožnost, je bila slika Srca Jezusovega na evangelijski strani oltarja pritrjena na lična nosila, ki so bila vsa okrašena z venci in cveticami. Pete litanije Srca Jezusovega in blagoslov je imel g. inspektor Ivan Špan. Le-ta je nato tudi vodil procesijo s podobo Srca Jezusovega, katero so prepe-

Gojenci iz deškega vzgajališča na Selu na izletu pri sv. Joštu nad Kranjem

vajoč spremljali sobratje, Hčere Marije Pomočnice, gojenci in družina. Nad stopnicami, ki vodijo k pisarnam, smo sliko slovesno ustoličili. Ganljivo je bilo, ko se je vsa zavodska družina zahvalila pred podobo Srcu Jezusovemu za posvetitev, ki smo jo opravili v kapeli po predpisanem obredu. Eden izmed malih gojencev je deklamiral lepo pesmico, zloženo za to priliklo. S himno „Povsod Boga“ se je zaključila pristrčna slavnost. Na koncu smo še podpisali nalašč za to določeno listino.

Zaključek šolskega leta na praznik sv. apostolov Petra in Pavla je bil tudi slovesen. Po cerkveni službi božji smo se zbrali dopoldne ob 11 v dvorani h kratki pa lepi akademiji. Prizorčki so se menjavali z ljubkim deškimi petjem. Učitelj Stelè nam je povedal o hvaležnosti, ki jo morajo imeti gojenci do svojih vzgojiteljev. Pred razdelitvijo spričeval in nagrad, katere so bile letos prvič v rabi za odlične in prav dobre učence, je spregovoril načelnik prosvetnega oddelka pri banski upravi dr. Sušnik. Izrazil je v imenu dravske banovine predstojnikom in vzgojiteljem čestitke za tak lep uspeh ter zahvalo za njih trud in požrtvovalnost. „Zavedajte se,“ je rekel, „da je banovina silno vesela sadov, ki se v kratki dobi, kar so

salezijanci prevzeli vzgojo in upravo, kažejo v tako vidni luči.“ — Po govoru je razdelil spričevala in darila, potem ko je podal v primerjavo nekaj statistike učnih in vzgojnih uspehov iz lanskega leta.

Ko je mlado srce sproščeno vsakdanjih šolskih skrbi, si želi iz zavoda — na počitnice. Tudi naši gojenci so govorili po zaključku šolskega leta le o počitnicah. „Gospod, bom smel domov na počitnice?“ so povpraševali ravnatelja. „Pred sedemnajstim julijem nikamor; potem bom povedal, če boš priden,“ se je glasil odgovor. Prišel je 18. julij. Predstojniki so že par dni poprej določili, kdo pojde domov, kdo „na kolonijo“, kdo bo pa doma na zavodovem vrtu rože in solato zalival. Nad 30 gojencev je odšlo k staršem, oziroma k njihovim varuhom in dobrotnikom, nad 60 jih je šlo na kolonijo v Sangrad blizu Cerkelj na Gorenjskem in le 10 jih je ostalo doma v zavodu, da so pomagali na vrtu. Pred kratkim so se vsi vrnili v zavod. Zlasti oni, ki so letovali na Gorenjskem, so se vrnili še bolj okrepljeni na telesu in veseli na duhu. Pod skrbnim vodstvom predstojnikov tega zavoda so v svežem zraku, ob dobri hrani in počitku začutili, kako prijetno je bivati pod ljubeznivim varstvom don Boskovihih sinov.

Kitajski škof mgr. Čeng se je zelo dobro počutil med salezijanci na Rakovniku

Sedaj pa zopet pojò stroji in obliči svojo staro pesem; rokodelci v mizarški, krojaški in čevljarski delavnici zopet vrše svoje redno delo in mali šolarčki snažijo po zavodu, igrajo razne igre ter pomagajo nekaj ur na vrtu, dokler ne pride s 1. septembrom redno šolsko leto tudi zanje.

PODSUSED

Tega imena še niste brali v Salezijanskem Vestniku, kaj ne? Podsused pri Zagrebu. Prav prijazen kraj je to.

Že od vsega početka čutijo salezijanci na Hrvaškem živo potrebo, da bi imeli poseben zavod za vzgojo svojega naraščaja. Prvi pogoj za razvoj kakršne koli redovne družbe so gotovo poklici. Salezijanska družba na Hrvatskem dosedaj ni imela veliko po-

klicev, vsaj ne toliko, kolikor jih ima po drugih deželah. Krivo pa je to, ker nimajo svojega semenišča za poklice. Sicer je res, da ima Mladinski dom na Knežiji v Zagrebu poseben oddelek za dijake, ki se hočejo posvetiti salezijanskemu delu, toda to je premalo.

Salezijanci so že večkrat poskušali najti kakšno primerno mesto, kjer bi ustanovili zavod za svoj naraščaj, pa ga niso mogli dobiti. Težave so bile gmotnega, denarnega značaja.

V tej stiski so po božji previdnosti naleteli na Podsused. Po posredovanju stenjevskega župnika g. Mokroviča in po dobroti prevzv. gosp. nadškofa dr. Al. Stepinca so dobili zemljišče v Podsusedu, kjer bodo sčasoma mogli urediti svojo davno željo. Res, do uresničenja te želje je še daleč, ni sredstev, toda začetek je pa le.

V zahvalo za poklonjeni dar pa so sinovi sv. Janeza Boska obljubili, da bodo s pomočjo radodarnih prebivalcev

stenjevske župnije, zlasti pa Podsuseda, sezidali na omenjenem zemljišču kapelo za okoličane. Ta kapela bo prvi duhovni dar, ki ga hočejo salezijanci pokloniti ljudstvu, med katerega prihajajo. Kapela bo velika in lepa, posvečena bo sv. Janezu Bosku. To bo prva javna kapela na Hrvatskem, ki bo posvečena temu velikemu prijatelju mladine! Pozneje, ko bo poleg kapele dozidan še zavod za salezijanske poklice, bo kapela služila tudi gojencem.

Načrti za kapelo sv. Janeza Boska so že narejeni. Z delom se bo pričelo v najkrajšem času, kakor hitro bo zbrana za to potrebna vsota denarja.

Bratom Hrvatom želimo pri tem novem podjetju veliko božjega blagoslova in sreče!

Od tu in tam

Bolni otroci pri Mariji, da bi odvrnili vojsko. Na praznik sv. Petra in Pavla je priromalo k Mariji Pomočnici v Turin več stotin bolnih otrok. Pripeljali so jih iz raznih krajev turinskega mesta z avtomobili, ki so jih dali na razpolago velikodušni zasebniki in Rdeči križ. Posteljice z malimi bolniki so razvrstili po obširnem oratorijskem dvorišču, kjer je bil postavljen poseben oltar. Tu jim je maševal, ob 8, nadškof Pittini in jih tudi večinoma sam obhajal. Po maši so jim po naročilu vrhovnega predstojnika razdelili tečen zajtrk. Ob pol 10 jim je vrhovni predstojnik podelil blagoslov Marije Pomočnice. Nato je nadškof Guerra v spremstvu škofov Mathiasa in Esandija ter številne druge duhovščine šel od postelje do postelje ter vsakemu bolniku posebej podelil blagoslov z Najsvetejšim v monštranci. Vso slovesnost je končno zaključil turinski nadškof kardinal Maurilij Fossati s trojnim blagoslovom z Najsvetejšim. Iz Rima je prišel tudi blagoslov sv. očeta, ki ga je osebno prinesel neapeljski knez Enzo Rampolla.

Ko se je lepa slovesnost na dvorišču končala so bolnike prenesli v cerkev Marije Pomočnice. Tu so otroci še enkrat ponovili svojo junaško žrtev, da hočejo trpeti zato, da svetu izprosijo mir.

Hvaležnost. V Argentini je uvedena zračna zreza med glavnim mestom Buenos Airesom in najjužnejšim mestom Južne Amerike, Punta Arenasom. Prva tri letala, ki vrše službo na tej progi, imajo v svoji notranjosti lepo sliko sv. Janeza Boska, ki je dal pobudo za ustanovitev mesta Punta Arenasa. Pa ne samo za ustanovitev, ampak tudi za svoj nadaljni razvoj se mora Punta Arenas zahvaliti Salezijanski družbi in salezijanskemu kulturnemu in socialnemu delu v divji in zapuščeni Patagoniji. Zato sta mesto Punta Arenas kakor tudi argentinska država pokazala svojo hvaležnost s tem, da so prva tri letala posvečena spomenu sv. Janeza Boska.

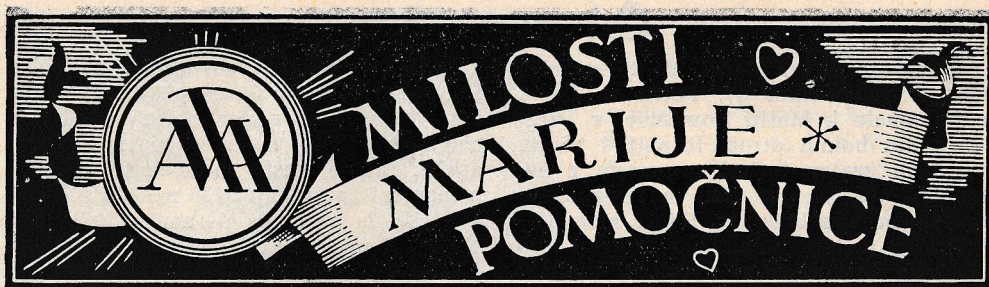
God vrhovnega predstojnika so obhajali v Turinu zelo slovesno. Ob tej priliki mu je osrednji odbor salezijanskih sotrudnic poklonil, kakor je navada, razna darila. Častno mesto so zavzemali darovi, namenjeni za Španijo: 120 mašnih plaščev, 4 serije kompletnih paramentov, 6 pluvialov, 6 prenosnih kapelic, 10 prenosnih oltarjev, 5 posodic za sv. popotnico, popolna oprema za 2 ambulatorija, 6 ročnih lekarn, itd. itd.

Za častnega člana kraljeve Poljedelske akademije v Turinu je bil na svoj godovni dan imenovan vrhovni predstojnik salezijancev, gospod Peter Ricaldone.

50 letnica salezijanskih ustanov v Švici. Mesca junija so v zavodu v Maroggii v Ticinskem kantonu obhajali petdesetletnico, kar je bil ustanovljen prvi salezijanski zavod v Švici. Zdaj je v tej lepi gorati deželi pet zavodov.

Kitajski škof mgr. Čeng deli na Rakovniku podpise v kitajskih kljukah

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Veronika Mauhar (Sv. Kunigunda) sporoča: „Ko me je drugič napadla huda bolezen, sklepni revmatizem, mi ni mogoče popisati hudih bolečin. Zdravnik je obupal nad menoj. Poleg tega še druge nesreče, druga za drugo. Vsa strta in zmučena nisem obupala: zatekla sem se po sv. Janezu Bosku in sv. Tereziji k Mariji Pomočnici in bila sem uslišana. — O Marija, pomočnica kristjanov, čuvaj nad nami in varuj nas hudega.“

Aspir. Ivanka Kump (Benetke) piše: „Dolžnost zahvaliti se Mariji Pomočnici me sili k pisanju. Pretekle tedne sem trpela velike bolečine v glavi: zastrupljenje pri izdrtju zoba. Obljubila sem Mariji Pomočnici zahvalo v Vestniku, če mi da ozdraveti za svoj najlepši praznik. In res, Marija mi je pomagala. Dva dni pred praznikom je zdravnik izvršil operacijo, dne 24. sem pa že vstala ter brez bolečin z drugimi obhajala Marijino slavje. Imam se zahvaliti še za več drugih milosti. Naj me Marija podpira še nadalje in mi dá doseči cilj, da bom kedaj njena zvesta hčerka.“

Marta K. iz Možice piše: „O Marija, tisočkrat hvala za podeljene dobrote! V molitvi sem se zatekla na Rakovnik in bila sem uslišana. Bolečine v prsih so kmalu prenehale. Kako dobra je Marija! Vsem bolnikom priporočam, da se zatekajo k rakovniški Mariji.“

Petkovšek F. (Bevke) pošilja naslednjo zahvalo: „Naj bo hvala Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziji, ker so naši dragi mami izprosil zdravje in

nam jo rešili. Bila je smrtno nevarno bolna. Zdravniki so obupali. Pričakovali smo najhujšega. V tem težkem položaju smo se zatekli z devetdnevnico k Mariji Pomočnici kristjanov. Med devetdnevnico se je jelo vidno obračati na bolje. Le Mariji pripisujemo ozdravljenje. V zahvalo darujem 100 dinrjev.“

Neimenovana iz Turnišča piše: „Bila sem v hudih duševnih bojih. Vse sem poskušala, da bi našla mir, a vse zaman. Zdelo se je, da mi ne bo pomoči. Naposled sem začela z zaupanjem opravljati devetdnevnico k Mariji Pomočnici. Ta je prinesla pomoč. Naenkrat se je nagnilo na boljše. In danes se čutim srečno po tej veliki Marijini milosti. Zato se prav iz srca zahvalim Mariji.“

Nadalje izrekajo zahvalo: *Žabkar Terezija* (Ljubljana) za pomoč v zelo težki sodni zadevi; — *Veselič Marija* (Zabukovje) za uslišano prošnjo v dušnih in telesnih zadevah; — *Istenič Marija* (Rovte) za vrnjeno zdravje smrtnonevarno bolni hčerki; — *Romih M.* (Ljubljana) za nešteto dobrot, še posebno za zdravje; — *Tacer Urška* (Pilštanj) za več uslišanih prošenj; — *Šijanec Apolonija* (Sv. Jurij) za varstvo ob sosedovem požaru; — *Mavec I.* (Nežnice) za ozdravljenje mučne bolezni; — *Testen Terezija* za pomoč v važni zadevi in za zdravje; — *Bencik Janez* (Trate) za pomoč v stiski; — *L. F.* (Artiče) za pomoč v posebni zadevi; — *M. B.* za uslišane prošnje; — *5 oseb* iz Škocijanskih hribov za izredno pomoč v nalezljivi bolezni (tifus).

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec

Urednik: Tone Vode.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Dne 8. septembra bo petnajst let, kar je bilo posvečeno Marijino svetišče na Rakovniku. Ob tej priliki nam hite misli k vsem blagim sotrudnikom in sotrudnicam, ki so nas podpirali pri zidavi svetišča. S pomočjo sotrudnikov in sotrudnic smo zgradili Mariji svetišče, ki slovi po svoji lepoti, še bolj pa po obilnih milostih, ki jih deli Marija v tem svetišču, ki je postalo priljubljena božja pot, kamor z veseljem in zaupanjem romajo slovenski Marijini častilci in častilke. Mnogo sotrudnikov in sotrudnic, ki so pomagali pri zidavi, je že umrlo. Naj uživajo za to delovanje plačilo pri Mariji. Vsem pa, ki so še živi, izrekamo vnovič zahvalo in prosimo, da nam ostanejo dobri sotrudniki tudi v prihodnje.

Kako je svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku slovenskemu ljudstvu ljubo, se je pokazalo ob kongresu Kristusa Kralja. Stadion in Rakovnik, lahko rečemo, sta bili dve najbolj obiskani točki. Večina slovenskih udeležencev kongresa je obiskalo Marijo na Rakovniku. V soboto je od jutra noter do dveh čez polnoč prihajalo toliko romarjev, da sta redno vozila po dva in celo po trije tramvaji skupaj, vsi prenapolnjeni. Podobno je bilo v nedeljo dopoldne. Prišli so v Ljubljano radi Kristusa Kralja, obenem pa k Mariji. Vidno se je uresničeval izrek: „Po Mariji k Jezusu.“

Ne pozabite agitirati za 8. september! Takrat bo na Rakovniku velika slovesnost. Preberite na zadnji strani spored ter pridite in pripeljite mnogo prijateljev. Skrbite, da po tako veličastnem kongresu Kristusa Kralja tudi njegova Mati Marija prejme dostojno čast. Da je kongres tako veličastno potekel, gre zahvala Mariji, kateri je vodstvo kongresa izročilo kongres pod varstvo. Zahvalimo se nebeški Kraljici!

*

Knjiga „Duhovne vaje“ je pošla. Natisnili bomo novo izdajo, na boljšem papirju in z jasnejšim tiskom. Ko bo tiskana, naznamo.

*

Priporočajte znancem in prijateljem, da se vpišejo v salezijansko sotrudništvo!

Novе knjige

Kristus in sodobni človek.
„Knjižice“ št. 135.

Kristus Kralj. „Knjižice“ št. 136.

Kongres Kristusa Kralja je minul. Toda minuti in preminiti ne sme navdušenje in gorečnost za Kristusovo kraljestvo na svetu, med narodi, v družinah, med posamezniki. Ogenj, ki se je ob tem kongresu vnel, je treba neprestano netiti. Cvetje, ki se je tako lepo razcvetovalo, je treba gojiti, da bo obrodilo trideseteren, šestdeseteren in stoteren sad. V ta namen sta prav primerni zgoraj omenjeni knjižici. Prva nam poljudno, jedrnatno in prijemljivo prikazuje Jezusovo podobo v modernem svetu in njegov odnos do današnjega človeka. Druga nam govori o Kristusu Kralju, o njegovem dostojanstvu, o njegovih pravicah in o naših dolžnostih.

Prst božji. „Knjižice“ št. 137.
Ta knjižica nam preprosto pripoveduje o ljubeznivi božji previdnosti, ki skrbi za vse in za vsakega. V njej najdemo izčrpen odgovor na vprašanje, zakaj toliko zla, toliko greha, toliko preganjanja in toliko trpljenja na svetu. Pisatelj nam na lepih primerih iz sv. pisma dokaže, da vse to Bog pošilja in dopušča v blagor naših duš.

Na braniku. „Knjižice“ št. 138.
Nešetokrat moramo biti, na žalost, priče, kako ta ali oni udriha po katoliški veri in Cerkvi. Pa kako redkokdaj se najde kdo, ki bi takemu predrznežu zaprl usta s pogumno, pametno in tehtno besedo. In zakaj? Zato ker nam manjka pograma, pa tudi zato, ker si v marsikakšnem vprašanju še sami nismo na jasnem. Temu hoče nekoliko odpomoči gornja knjižica, ki odgovarja na nekatere najvažnejše očitke profi Cerkvi, kakor na primer, da je nasprotnica napredka, da ni moderna, da je nestrpna, da krati svobodo misli, vesti, branja itd. itd. Knjižico vsem prav gor-ko priporočamo.

Dne 8. septembra k Mariji Pomočnici na Rakovnik!

Slabo vreme dne 28. in 29. maja je pokvarilo zunanjo slovesnost praznika Marije pomočnice kristjanov. Da ustrežemo želji premnogih Marijinih častilcev in častilk, bomo praznik Marijinega rojstva, ko bo **petnajstletnica**, kar je bilo svetišče posvečeno, obhajali podobno, kakor obhajamo praznik Marije Pomočnice kristjanov. Slovesnost se bo vršila po naslednjem sporedu.

V ČETRTEK 7. SEPTEMBRA.

Zvečer ob pol 7 akademija pri lurški votlini. Po akademiji procesija z lučkami. Po procesiji govor, pete litanije M. b. in blagoslov. Razsvetljava svetišča.

V PETEK 8. SEPTEMBRA.

Dopoldne:

Ob 4 se začno sv. maše in obhajanje.

Ob 5 govor in sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudstvo. Nato se vrste sv. maše do desatih, deloma z govorom, deloma brez govora.

Ob 10 govor in slovesna sv. maša. Po službi božji **shod sotrudništva** pri lurški votlini, ob slabem vremenu v kripti.

Popoldne:

Ob pol 4 govor, nato **slovesna procesija** s kipom Marije Pomočnice. Zbirališče in spored procesije objavimo pravočasno.

K procesiji vljudno vabimo Marijine družbe, če mogoče z zastavami. Starši naj pošljejo otroke v belih oblekah. Tudi narodne noše želimo v čim večjem številu.

Po procesiji darovanje. Sveče za večerno in popoldansko procesijo se bodo prodajale pred svetiščem. Po darovanju blagoslov z Najsvetejšim.

Pridite v čim večjem številu! **Po Mariji k Jezusu!** Naj bo ta slovesnost dopolnilo veličastnega kongresa Kristusa Kralja!

POLOVIČNA VOZNINA

Prometno ministrstvo je odobrilo polovično voznino vsem udeležencem romanja na Rakovnik. Za prihod v Ljubljano velja od 5. do 10., za vrnitev pa od 6. do 11. septembra.

Na odhodni postaji kupite celo vozno karto in **obrazec K-13**, ki boste potem nanj dobili potrdilo o udeležbi. Kupljena vozna karta velja v zvezi s potrdilom na obrazcu K-13 za brezplačno vožnjo nazaj. Zato je pri prihodu v Ljubljano ne smete oddati!

Na Rakovniku dajte obrazec v pisarni sotrudstva žigosati.

Opozorite svoje znance in pridite v obilnem številu!

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8